

Анна. Ето, тя бе свободна. Тя можеше да се посвети на светлото дело на кларисите, тя можеше още да разполага със сърцето си и да го отдаде единствено на Христа.

Изведнџ крехката ѝ чувствителност усети тежестта на нечий недоброжелателен взор върху си. Изви отново лице и срещна навъсените очи на свекърва си. Разбра, че я укоряват за слабото внимание, с което следеше четенето на гостите и се помъчи да догони пропуснатите места. Годфрид фон Шрастбург отново привличаше възхищението на събраните, а най-вече на старата ландграфиня – с ярката красота на образите, с блясъка на фразата, със живописността на думата.

Валети влизаха и излизаха, носеха подноси с бадемови сладки, кифли с кашкавал, филе от зайк, сос от портокали, сливи варени в розова вода. Наливаха в купите солена бира, рейнски вина, сиропи и бира подправена с канела и ябълки.

А словата на Валтер фон дер Фогелвайде, тъй красиви и тъй мъдри едновременно, се забива^{ха} в сърцето като остри стрели:

Ich saz ûf einem steine
und dâhte kein mit feine
daz ûf saz ich den ellenbogen
ich hete in mine hant gesmogen
daz kinne und ein min wange.
dô dâhte ich mir vil lange
wie man zer wêlte solte leben:
dêh einen rât kond ich ~~g~~ gegeben
wie man drin dine erwurbe
der keene nicht verdurbe.
die zwei sint êre und vârnede got,
daz dieke ein ander schaden tuot:
daz dritte ist gotes hulde,
der zweier ûbegulde
die wolte ich gerne in einen scherin
jâ leider des enmac nicht sîn..